

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

NR. 5 * JUNI 1951 * 34. ÅRGANG

* SPEJDERLØFTET *

På min ære lover jeg at gøre mit bedste for at være tro mod Gud og mit land, at være hjælpsom mod alle og holde spejderloven.

* SPEJDERLOVEN *

1. En spejder er til at stole på.
2. En spejder er trofast.
3. En spejder er hjælpsom.
4. En spejder er en god kammerat.
5. En spejder er høflig og hensynsfuld.
6. En spejder er god mod dyr.
7. En spejder er lydig.
8. En spejder tager vanskeligheder med godt humør.
9. En spejder er sparsommelig og ordentlig.
10. En spejder er ren i tanke, i ord og i handling.

Kære spejdere!

I stedet for et vers, der passer til den dejlige sommertid, får I denne gang den nye ordlyd for spejderlov og spejderløfte. Hvis jeres fører ikke for længe siden har fortalt jer, hvorfor spejderloven har fået nye ord, kan jeg fortælle jer, at i de snart mange år de forskellige spejderkorps i Danmark har eksisteret, har spejdere af forskellige kulører udtrykt de samme ting med forskellig tekst, og da tiden var moden dertil, eller da man havde fået øjne og ører op for det urimelige heri, har

man søgt at finde frem til en ordlyd, som alle kunne enes om, idet man gik så nær op til den oprindelige engelske tekst, til Baden-Powells lov som vel muligt, og ydermere fandt en dansk specialist til at forme oversættelsen så smukt som muligt.

Når I nu sammenligner de nye ord med de gamle, der lå jer så velkendt på tungen, så vil I hurtigt forstå og fornemme, at meningen er den uforanderlig samme. Hvor der før stod, at en spejders ord stod til troende, ser I nu, at en spejder er til at stole på, og det er måske nok så nemt at forstå, som det sjældnere, men forøvrigt smukke udtryk „at stå til troende“.

I vil også lægge mærke til, at der er een ting, som I i virkeligheden lover to gange, når I med spejderløftets ord siger, at I vil være hjælpsomme mod alle og at holde spejderloven, hvor der i § 3 står yderligere, at en spejder er hjælpsom. Dette er ikke en tilfældighed eller noget, man har overset under bearbejdelsen af disse ting, men det er for at understrege noget afgørende i en spejders indstilling og hverdag. Hjælpsomhed ligger enkelte mennesker i blodet, mens det for andre betyder en overvindelse af sig selv at tage et viskestykke og hjælpe med en opvask, — men det er med hjælpsomhed, man gør livet lidt lettere og glattere for andre, og det er gennem hjælpsomhed, at man overvinder den lille væmmelige ugedeligheds- og væren-sig-selv-nærmest-djævel, som vi alle har i os.

I hjælpsomhedsmomentet ligger hele spejderbevægelsens perspektiv og mening. Det er udmærket at dygtiggøre sig, men man skal gøre det med den bagtanke, at man arbejder på sin egen dygtiggørelse for derigennem at være i stand til at hjælpe andre. Det er meget alvorligt dette her. Snak lidt om det i patruljen: har I nogensinde tid til at tænke lidt på andre? Har I ikke altid så bissetravl med at fare af sted til egne møder og træninger, at jeres spejderarbejde mere bliver til besvær og kilden til lidt ærgrelse derhjemme end egentlig til glæde og hjælp? Ja, jeg spørger jo bare, og I behøver jo kun at svare i jeres hjerte og samvittighed, om I tør.

Samsofi

Jeg elsker hver dal, hver banche –

Eggen omkring Rohden

Den 5. april kl. 18,30 fortæller lærer Bjerremand om Rohden. Der medbringes papir, blyant og blå sokker.

Ja, således stod der på den officielle meddelelse om mødet i 1. Lyngby. Det med blyanten var let at forstå, for der skulle tegnes, men hvad med de blå sokker? Men jeg må vel hellere begynde med at fortælle, at jeg ved meget om eggen ved Rohden, men ikke ret meget om pigespejdere.

*Nær havets kyster blev du lagt,
min hjemstavn her i norden.
Så støt og stolt din klint står vagt
og skuer over fjorden.*

*Højt skoven kroner bakkens top
og kranser grønne agre,
mens lærken går mod himlen op
fra markens blomster fagre.*

Således står der i „Gamle sagn“, der blev opført ved Barrit strand i 1922. Skuespillet er skrevet af Peder Hald, der selv er fra Bjerre herred, og det handler om gamle dage i det dejlige Bjerre herred.

Bjerre og Hatting herreder udgør tilsammen landet mellem Horsens og Vejle fjorde. Her skal den store lejr være. Lad os tage en tur rundt i eggen på den måde, at vi tager et stort kort frem og sammenholder navnene på kortet med tegningerne på billedet.

Vejle betyder vadested. Det gamle byvåben viser en bro over en å mellem skovklædte bakker. For tusind år siden sejlede den norske dronning Gunhild ind ad fjorden på sit stolte skib, hun skulle besøge Harald Blåtand i Jelling, men kongen sendte sine trælle ud at standse skibet. Man dræbte dronningen og begravede hende i en mose. For at hun ikke skulle spøge, blev hun spigret fast med store træpløkker. Nu hviler hun i en glaskiste i Nikolaj kirke i Vejle, og der kan vi se hende.

Fra Vejle fører D. S. B. over Daugård til Horsens. Fra Daugård går turen til Rohden — til Danmarks smukkeste lejrplads. Her er alt, hvad raske piger kan begære ved sommertide: En gæstfri herregård — mægtige bøgetræer — tre raske piger — et tamt rådyr. Ude i parken ligger pigerens legehus. Badestranden er ideel.

Man lade sig ikke forurolige af hvalen. Der strandede hvaler i Vejle fjord både i 1888 og 1905, men derfor er det jo ikke sikkert, at det sker til sommer. Der bliver simpelthen ikke plads til den i vandet!

Ude ved pynten ved Rosenvold ligger de fint restaurerede voldgrave af Staksevold. Her boede ridder Kalf, der under et besøg hos bjergmanden i Stenhøj stjal en hestesko af guld. Siden blev han kaldt Kalf Guldsko. Senere hævnedes bjergmanden sig ved at ødelægge Staksevold.

På Rosenvold (og Boller) boede Kirstine Munk, Eleonora Kirstines moder, da hun var blevet forvist fra Hoffet.

Nær ved Rohden ligger Assendrup. Her fødtes digteren Anton Berntsen, der stadig lever i Vejle. Han har skrevet mange smukke digte på egnens sprog. De bliver ofte læst i radioen af Marna Barrit — fra Barrit. Skal vi tage en prøve fra „Wo dætter“:

*Hon tomle graww den lille skat
mæ wos tow gammel narre,
vi slidde både daw og not
å blywwe ålde farre.*

I Assendrup står der en mindesten som

MINDE OM
DANSKE SOLDATERS
MODIGE DAAD
DEN 29. MARTS
1864

Nogle tyske soldater var indkvarteret i Assendrup, men danskerne kom om natten og tog dem til fange. Herom læses i Frands Holms bog: Fra Bjerre og Hatting herreder.

Vrigsted kirke er en af de få kirker i landet, hvor tårnet er opført samtidig med kirken. Det står over skibet. Opgangen til tårnet sker inde i dobbeltmuren.

Barrit kirke ligger i samme kommune. For halvandet hundrede år siden var Barrit kirke skuepladsen for en dramatisk begivenhed. Der skulle indføres en ny salmebog, og det var der mange — dengang som nu — der ikke syntes om. I den gamle Kingos salmebog havde salmerne mange flere vers.

Da man var bange for uroligheder, havde man den dag, da der første gang skulle synges efter den nye, sendt bud efter herredsfogeden. Også „Hellig Lisbeth“ fra Vrigsted havde givet møde, og hun sang efter det opgivne nummer — i Kingos salmebog. Da orgelet forstummede, manglede endnu mange vers. Da rejser herredsfogeden sig. Bred og myndig går han hen og lægger hånden på Lisbeths skulder: I kongens og lovens navn. Jeg byder jer: Hold mund, gamle mor. Lisbeth tav, men endnu driver „De stærke jyder“ enkelte skoler, hvor der benyttes de gamle bøger.

I skovene ved Barrit kan man — hvis man er heldig — finde egehjorten, der er blæst derover fra Æbelø. Derimod er det lettere at finde planten „nøgen jomfru“ og „vinbjergsneglen“, der blev indført af de gamle herremænd på Barritskov, der spiste den.

En af herremændene på Barritskov, hr. Holck, var faldet i fangenskab i Tyrkiet. Hans frue smuglede da et par fuglevinger ind til ham, og på den måde undslap han. Men da han nu var kommet i luften, foretrak han at flyve hele vejen hjem. Ved den tid, hvor han kunne ventes til Barritskov, fik alle koner i byen besked om at lægge deres dyner ned på pladsen ved gården. Landingen forløb da også udmærket.

Om den store pigespejderlejr ved Barritskov — dengang det regnede — kan du læse i „Pigespejderbogen“, side 34.

Ved Bjørnsknude mødes bølgerne fra to sider, og havet æder landet. I bugten ved Juelsminde lå i mange år fregatten Jylland, indtil den blev

slæbt bort af isen. Fra Juelsminde går der privatbane til Horsens.

I skoven ved Palsgård ligger der en stor sten, der kaldes ståstenen, fordi en pige engang redede sig fra en vild tyr ved at klatre op på stenen. Et andet sagn fortæller, at det var en jætte på Hjarnø, der ville kaste en sten efter As kirke, men stenen nåede ikke længere end til skoven ved Palsgård.

I Glud ligger der et hjemstavnsmuseum, samlet af folkemindesamleren Søren Knudsen.

Horsens betyder hors — næs, altså hestenæs.

I 1808 havde Napoleon franske og spanske soldater indkvarteret i Tyrsted. De kunne ikke forliges, og en dag skete der et drab. Drabsmanden blev ført til Odense og henrettet der. Blandt tilskuerne var den 3-årige H. C. Andersen, der som 24-årig skrev en sang herom: Med dæmpede

hvirvler trommerne gå. Den findes i Danmarks melodibog.

Det er godt at komme ud at se nye egne og lytte til de gamle minders tale. Kun den, der har fortiden stuvet i lasten, kan sejle trygt ind i fremtiden, siger Johs. V. Jensen.

Mit foredrag i Lyngby blev afsluttet med en lille spejder-rebus, og her er en til. Stubben er en rod, rod-en, altså Rohden. Resten kan du selv gætte. God lejr!

Bjerremand

Lidt extra — pakning af rygsækken — og hvad vi rejser i...

Efter nu at have set på hvad det er hensigtsmæssigt og nødvendigt at bringe med i lejr følger denne gang ganske lidt om, hvad man, især i en længere lejr kan blive glad for at have taget med, selvom det må siges at falde udenfor både letvægtsklassen og udenfor det absolut nødvendige.

Sjældent forløber en sommerlejr helt uden regnvejr. Det kan være små byger, hvis spor hastigt forsvinder for sol og vind, men det kan jo også være heldagsregn, ja, måske endda flere dages regn. I et sådant vejr konstateres det gerne, om ikke før, at spejdernes regntøj i reglen ikke er særlig velegnet, og de fleste spejdere bliver da også i teltene efter at have udstyret de få modige med samtlige lejrindvåneres regntøj og skikket dem ud for at sørge for mad og deslige.

Og sandelig er der ingen grund til, at samtlige spejdere begiver sig ud i regnen og bliver gennemvåde. Men havde de den rigtige regnbeklædning med, kunne ogsaa regnvejrsdagene bruges med de muligheder, de nu indebærer, og arbejdet udendørs kan laves, hvis I blot bærer jer fornuftigt ad, når I igen skal ind i ly i teltet — hold det våde tøj for sig, f. eks. rullet sammen og lagt under tagskægget, så fugt og søle ikke kommer ind i teltet.

En meget anvendelig og effektiv regnvejrsmundering er f. eks. *gummistøvler* med varme, isolerende såler og uldne

sokker, *oliekappe* eller oliebenklæder og -jakke (det grønne U. S. A. militær olietøj kan stadig fås billigt) og en bredskygget *sydvest*. — Hvordan I end indretter jer, sørg for at have ordentligt regntøj med.

Til det ene par pæne, reglementerede sko I medbringer, som må holde til både det ene og det andet, er det godt at have et par *skobøjler*, så skoene, hver gang de ikke bruges, kan stilles til hvile og beholde den gode facon.

Ligesådan har din uniform godt af at hænge på en *bøjle*, når du ikke bruger den. Du kan dog også bevare den pæn ved, hver gang du lægger den til side, at tage alt ud af lommerne og lægge den pænt og sirligt sammen.

Har du prøvet at være i lejr uden spejl? Det kan være et noget forfærdende syn, der møder en, når man vender hjem og ser sin lasede næse og den bugtede skilning — og det er ikke just nogen god reklame for *pigespejderne*. Derfor er det rart at bringe et lille *lommespejl* med.

I samme forbindelse må nævnes en lille *klædesbørste*, der ofte anvendt kan hjælpe til, at du i hele lejren kan se net ud.

Og så er der dem, der synes, det er rart selv at medbringe en ganske lille *børste* på skaft til opvasken, så de altid er uafhængige af de til tider manglende, til tider mærkværdige opvaskebørster som findes.

Kan du lide at vide, hvor du færdes, vil du have glæde af et kort over egnen i dette tilfælde f. eks. generalstabskort 1:100.000 36 Vejle på hamppapir.

Lejrdagbogen må du huske, *fotografiapparatet*, hvis du har et, og *musikinstrumenter* om du kan bruge sådanne.

tegn. 1

tegn. 2

Pakningen.

Da *hele* dit udstyr skal samles i rygsækken, må du sørge for at anbringe tingene fornuftigt. De forskellige rygsækmodeller pakkes alt efter deres konstruktion, for den mest anvendte type, meisen, kan følgende råd gives.

Pak rygsækken i bredden og i højden således, at tyngden ikke ligger bagud. Tunge sager pakkes så nær ryggen som muligt og øverst. Poserne stilles lodret ned i rygsækken. Fodtøj anbringes i hjørnerne, posen med spisegrejer lægges allerøverst, så den er let tilgængelig.

I yderlommerne anbringes det, du oftest vil få brug for undervejs. I sidelommerne f. eks. toiletsager i den ene (husk — at anbringe evt. flasker forsvarligt), desuden en lille rulle toiletpapir.

I den anden sidelomme tørklæde, vanter og vindjakke. Og har du en midterlomme, kan du i den have dine kort, skrivesager og dagbogen. Eller du kan anvende midterlommen til proviant og spisegrejer.

Når alt er anbragt i rygsækken lukkes denne, snoren trækkes til og bindes *nærmest ryggen*. Soveposen anbringes og fastspændes, og regnfrakken lagt fast sammen anbringes tillige under klappen, inden denne spændes til, så fast som muligt for at have så meget hold på det hele som muligt.

Anvender du din rygsæk meget, vil du være glad for et sæt *skulderfilt*. Der findes mange og forskellige, prøv at få et par, der kan anbringes således på remmene, så de sidder fast, uden at glide frem hele tiden.

Går du langt i ujævnt terræn er en *hofterem* rar, den holder rygsækken ind til ryggen hele tiden.

En god rygsæk — en god meis — kan holde i mange år, bunden slides dog meget, og det er praktisk, om den er af *dobbelt stof* eller bedre, om der er *læderbund*, selvom hele rygsækken bliver lidt tungere derved.

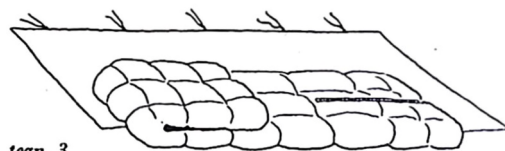
Til snoren foroven i rygsækken kan du evt. have en *snorelås*, som let anbringes på rygsækken og som låser denne, hvor du ønsker det.

Soveposen

Hvis det er en meget let sovepose, som kan rulles sammen til det bare ingenting, rulles den meget kort, lægges under klappen og fæstnes med 2 remme, som tegn. 1.

Er den større, lægges den sammen, således at længden af den svarer til afstanden fra rygsækkens bund langs den ene side under klappen og ned langs den anden side. Den smalle ende, fodenden, lægges dobbelt, så posen, når den er rullet, fylder lige meget i begge ender, tegn. 3. Soveposen rulles nu meget stramt sammen, gerne samtidig i begge ender. Eventuelt kan en lille tynd rem om hver ende holde den sammen, mens den rulles ind i det vandtætte omslag, som bindes for, inden hele historien anbringes på rygsækken som før omtalt og fæstnes med remme om enderne f. eks. som tegn. 2.

Har du pakket din rygsæk således, har du en tæt og velpakket bagage, som du roligt kan afgive til transport, og som du kan være bekendt at rejse med. — Medbringer

tegn. 3

du desuden dine personlige ejendele, pung, fotografiapparat o. s. v. i en tværsæk over skulderen, kan du helt undgå det meget upraktiske og lidet dekorative „påhæng“ på ryggen i form af krus, fotografiapparat, små tasker o. s. v.

Alt anbringes i rygsækken, udenpå anbringes *kun* sovepose og regnfrakke rullet godt sammen.

Hvad rejser vi i?

Naturligvis i reglementeret uniform med alle mærker, årsstjerner o. s. v. på deres rette pladser og ikke flere mærker end absolut nødvendigt, så vi undgår disse omvandrede juletræer. Brune støvler eller sko og reglementerede sokker. Har du lejrhue, er det det mest praktiske.

Den reglementerede spejderlomme i orden, på ture og i lejr er det rart desuden at have en lille citoforbindspakke og i stødsikkert hylster en lille stænkeflaske med jod.

Undgå overfyldte lommer og undgå overbehængt bælte.

— Vi glæder os til at se pænt og reglementeret klædte glade blå med en fin oppakning på vej til korpslejren på Rohden.

På gensyn i den inden længe!

vb

Seniorspejdere

Læs artiklen om seniorhike i Førerbladet nr. 6.

HVORDAN LAVER MAN EN ELVER BEDST!

III

Det er pudsigt, så meget vi ved om hinanden, når vi har ligget i lejr sammen. Her ser man tydeligere end andre steder og tidspunkter, hvem der er praktisk, ordentlig, hjælpsom og munter, og hvem der er det lige omvendte.

Det er ganske sjovt, så meget man ved om en trop eller patrulje, når man har set dem færdes på en lejrplads, når man har set, hvordan de indretter sig og fordeler arbejdet. Jeg er lige ved at sige, at man kan give en karakteristik af de enkelte spejdere, blot ved at se dem på en lejrplads, blot ved at se, hvordan de går igang med opgaverne, her viser sig både egenskaber, praktiske færdigheder og smag.

Man kan lære meget om mennesker ved at se, hvordan de bor. Deres færden, deres smag, interesser og indstilling over for mange ting afspejles i deres møbler, billeder og bøger, i de ting de har, og dem de ikke har, og først og sidst i den atmosfære, der hviler om dem i deres hjem. Det samme er tilfældet med en trop eller patrulje på en lejrplads. Det lille stykke jord, hvorpå man indretter sig, det telt man bor i, og de hjælpemidler man skaffer sig, alt dette er ens hjem i de dage, man ligger i lejr.

Kom lad os sammen gå en tur rundt og kigge på de forskellige lejrpladser her og se og lære, sådan at vi selv kan gå hjem og gøre de ting, vi gør bedre — meget bedre end hidtil.

Se, her har vi en patrulje, der ikke er særlig lejrtrænet, det er i sig selv en ærlig sag, for øvelsen kan jo komme med tiden, og som du ser, er spejderne ikke så forfærdelig gamle, men slider vældigt i det og roder ganske usandsynligt, fordi de endnu ikke har lært alle de finesser at kende, som falder dig og mig naturligt. Læg mærke til den margarinepakke, der ligger og sveder i solen lige op ad kogerenden, der er vist godt med „kommen“ i. Det smørelse man regner med at

komme til at bruge ved madlavningen, kan man have i en smørkrukke, mens resten opholder sig i dåser i „kælderen“ eller godt indpakket i en lejrtermo. Av, der var en, der trådte i den, det var synd. „Hov, du lille med margarine i skoene, ved du ikke, hvor man opbevarer den slags ting?“ Den lille prøver energisk at redde, hvad reddes kan. „Jo, vi har da en fedtfælde.“ Men alle fortsætter fortrøstningsfulde og meget frejdige deres færd gennem lejrlevets mysterier forenet i en fælles begejstring over at få lov til selv at finde ud af dem. Vi vandrer videre. Her har vi til gengæld et par gamle lejrrotter. Deres lejrarbejder er så fine, som man næsten kan forlange, de har desuden sans for det dekorative, læg mærke til opslagstavlen, indhegningen og lågen, men hvor er spejderne? Åh, de ligger inde i teltet og skriver brev en halv time før middag, mens patruljeføreren og assistenten laver maden, du skal se, det er en af den slags patruljer, hvor der er en eller to, der gør det hele, der bestemmer og udfører alt det skabende arbejde, mens spejderne kun kan betros til at hente vand og brænde. Det er lidt trist for dem.

Vi kigger ind hos den kunstneriske familie. — Farver, knive, spåner, økser og halvfærdige totempæle, dele af en indgangsportal ligger her og der. I mærkelig forvredne stillinger, og med tungen i den ene mundvig af lutter „koncentration“ sidder, ligger og knæler man rundt omkring, ivrigt i færd med at lave store og små udskårne genstande af træ til nytte og pryd (mindst til nytte vist). En sidder midt i sit madrasvår, hvis halmindhold hun er ved at omforme til en kilometerlang fletning, der så bagefter skal rulles sammen og blive til noget meget spændende, som hun ikke vil røbe. En anden, der har været „på opdagelse i naturen“ og er hjemkommet med en flænge i lejrkitlen og 23 rifter på arme og ben, betragter

kærligt sit bytte, som består af en af tidens tand og naturens luner omdannet egegren, der vendt på forskellige leder kan ligne både en mand med tre ben og en havhest. „Den skal op over indgangsportalen,“ råber hun begejstret. „Se, den ligner fuldstændig en hjort, den skal bare forbedres lidt.“ Og mens hun forbedrer, og de andre morer sig med hver sit, koger kartoflerne stille og uænset over, mens kokken øver sig på „kornmodsglansen“ på sin blokfløjte. Å, ja — og når man bliver sulten, falder det en ikke ind at bebrejde kokken noget, man går stiltørdigt ind i køkkenteltet og tager sig en humpel med et eller andet.

Den næste patrulje er en gammel, sammentømt patrulje, der har lært det, de har lært ved erfaring og tradition, og som ikke ville drømme om at gøre tingene anderledes, end de altid har været vant til, derfor ligner deres lejrarbejder nøjagtig dem, man ser i håndbøger og illustrationer til de kendte instruktive artikler. Ordentligt, solidt men fantasiløst. Midt i deres orden hygger de sig på deres egen værdige måde, den, der er ny i den patrulje, må lære, at tingene skal gøres netop sådan, hvis hun ikke forstår det, vil hun ikke finde sig godt der — nye idéer har man nemlig ikke brug for.

Her ligger en „burgøjspatrulje“. Telte og alt andet udstyr — patruljens så vel som spejdernes — er det bedste, der findes. Soveposer til 150 kr., rygsække til 80, og bag teltet en række plastic toilettasker i forskellige strålende farver på række. Et nydeligt syn. Otte par lange bare ben der begynder i lyseblå flagreshorts og ender i ligeså lyseblå sokker og hvide tennissko dingler ned fra en velsammentømt bænk, mens man taler om, hvad man skal tage på på turen næste dag, for det er jo en betingelse, at man er nøjagtig ens, går der hul på een sok i patruljen, må alle skifte til hvide. Det er uden tvivl eliten, de flotteste og de dygtigste, men kravene er store, og kan man ikke rent økonomisk honorere dem, må man gå andre steder hen, her er man ensrettet og sætter en ære i det, flot, men kedeligt.

Vi går hjemad nu, på vejen kigger vi lige ind hos den primitive patrulje, der bruger en gammel (men bevares aldeles ren) uldsok som lejrtermo, hvis telt har kendt bedre tider før krigen og hvis lejrmateriel både i kvalitet og kvantitet

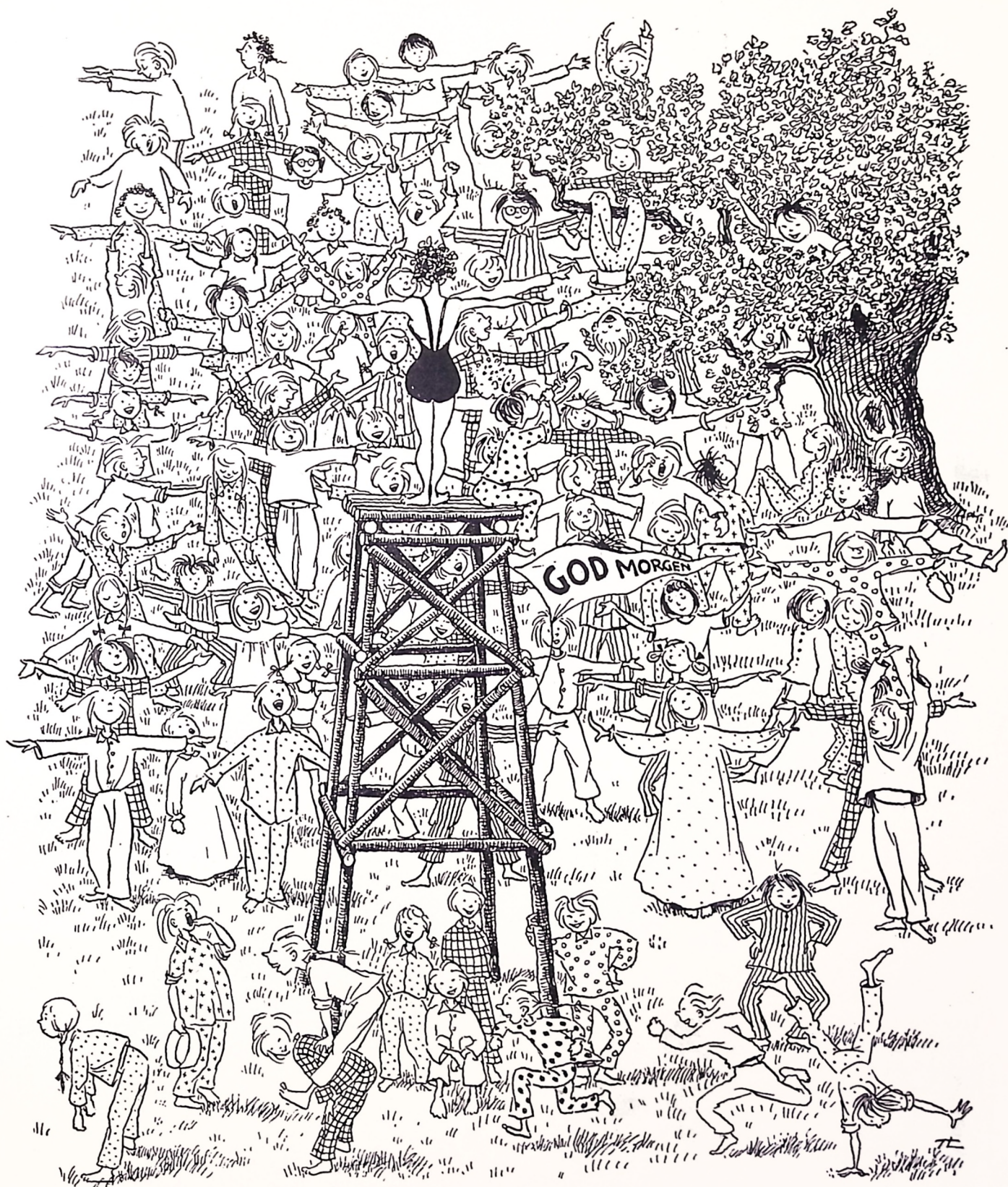
absolut lader meget tilbage at ønske. Spejdernes rygsække ligner i mistænkelig grad dem, værne-magten i sin tid efterlod sig, og soveposerne hører til uldtæppefamilien og er meget brugt. Hvad i alverden betyder det? Værre er det, at ikke alle fik råd til lejrkit, men nogenlunde lyseblå er man da, og så må man jo se, hvor længe det holder rent. Men udstyret med store sækkelærredsforklæder, med bare ben i et par sandaler, en vel-slebet økse i hånden og gode kammerater omkring sig kan man sagtens erobre en verden.

Lad os nu se på lejrarbejderne rundt omkring. Her er små ubehjælpssomme, knastede ting, der truer med at styrte om, hvis man puster til dem, her er omhyggeligt gennemarbejdede og gennem-tænkte, ligefrem smukke ting, der opfylder alle de krav, der kan ventes af dem. Der er ting, der er lavet af materiale, der burde ligge i brændebunken, og som vil blive kilde til megen ærgrelse, og endelig er der jo elefantmøblerne, der er så store og solide, at man skulle tro, de var beregnet til brug for overnaturlige væsener af kæmpedimensioner.

Og teltene. Velplejede telte. Sjuskede og forsømte telte, der slasker for vinden. Nye telte og gamle telte, barduner med knuder, omvendte strammere, sejl-garn og krogede pløkke, der sladrer om, at man har forsøgt at træde dem ned med foden, men altså har „trådt forkert“. Et sted har man forsøgt i god tro at lappe et telt med „Flydende tråd“, med det resultat, at lapperne er regnet af. Et andet sted har man forsøgt sig med hæfteplaster med lige så stort held. Økser og knive, spader og kokekar taler deres tavse sprog om deres mere eller mindre omhyggelige ejermænd.

Vi er så forskellige, og det skal vi vide og respektere. Men vi må også vide, at vor trop, patrulje og vi selv bedømmes efter de ting, vi gør, og hvordan vi gør dem. Der er så mange måder at gøre tingene på, og jeg skal ikke sige dig, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert, for der er mange rigtige måder, og det, du skal frem til, er den måde, der er rigtigst for dig og dine kammerater. Det er ikke så vigtigt, at resultatet bliver så flot, som at alle har fået lov til at være med, bruge fantasien og yde sit bedste. Og det bedste er ikke spor for meget. Vi skal gøre tingene bedre og bedre og til sidst allerbedst.

Kat.

På DYBHAVSEKSPEDITION

jorden rundt med „Galathea“
af Torben Wolff.

Eftertryk, også i uddrag, forbudt.

4. rejsebrev, udfor Mombassa, i marts 1951.

Ih, hvor er det varmt! Her i mit lukaf, der hører til de mere kolige på det gode skib „Galathea“, viser termometrets kviksolvsøjle „kun“ 32-33° — og så er det endda fugtig varme. Samtidig fortæller radioen om snefog og trafikvanskeligheder derhjemme, selv nu midt i marts. At skrive i denne hede er besværligt, først og fremmest fordi papiret bliver gennemblødt af sved, der taprender fra håndens inderside. Men også dette bliver en vanesag.

Durban — modsætningernes by —

Vi skiltes sidste gang udenfor Durban, hovedstaden i Natal, et af landene under den sydafrikanske Union. Durban er en sjov blanding. I hovedgaden West Street og ude langs stranden ligger skyskraber ved skyskraber, lysreklamer flammer op og slukkes, her er elegante forretninger og en vældig trafik, hvori indgår de fikse rickshaws, tohjulede, lette vogne, der trækkes af en fantastisk påklædt neger, som — lykkelig over at tjene en daler — bener af sted med en fra den ene ende af byen til den anden. Og så denne anden ende, hvor man i Inderkvarteret (der er knapt 100.000 indere, knapt 100.000 hvide og godt 100.000 sorte i Durban), føler sig hensat til det fjerne Østen med moské-agtige templer, trange gyder, hvor der forhandles alverdens ragelse, og mørkhudede uudgrundelige indere i alle aldre og alle grader af påklædning, fra ungernes pjaltede nøgenhed til de fornemme kvinders tæt tilhylede ophøjethed. Og endelig det larmende negermarked, tætpakket med mennesker, hvor dygtige håndværkere forarbejder de skønneste ting i perler og skind. Det lykedes mig at opspore en fin, gammel zulu-assagai (spyd) og for gode ord og betaling at erhverve et pragtfuldt zulu-skjold, som I sandsynligvis vil få at se i den etnografiske lejr i korpslejren til sommer. Ja, Durban er modsætningernes by.

600 zuluer til Ngoma krigsdans!

Men eet er at have assegajer eller zuluskjold hængende på en væg hjemme eller på et museum, noget helt andet er at se dem båret af vildt udseende zuluer, der i et antal af knapt 600 gav en opvisning i Ngoma-krigsdans en dag, mens vi lå i Durban ... Denne opvisning var arrangeret af et stort, privat hospital, der ønskede at rejse midler til at opføre et sanatorium for øjensygdomme, der er en svøbe for Afrikas indfødte befolkning.

Vi var af den danske konsul blevet inviteret til at overvære den, og optakten havde forresten været ganske fornuftig, idet Galatheas banjemester havde gået gennem skibet og efter — som sædvanligt, når noget skulle annonceres — at have piftet i sin bådsmandsflojte, i fuldt alvor derefter havde udråbt: „Der stilles til krigsdans på bådedækket!“ — Nå, selvfølgelig foregik dansen ikke her, men derimod på byens væddeløbsbane, og de konkurrerende hold ankom i noget så civiliseret som lastbiler; de repræsenterede forskellige store firmaer i Durban, hvor de var ansat som arbejdere. Der findes mere end 100 sådanne hold i Durban, og dansene er for den afrikanske befolkning dernede ligeså populære en sport som fodbold hjemme, og, som vi skal se, ulige mere malerisk.

Efter et par flerstemmige sange fra et par fremragende negerkor præsenteredes de seks hold, der hver består af 60-70 dansere og 30-40 klappere og tam-tam trommere. Under monoton sang og taktfast klappen kommer det første hold, anført af en ibenholtssort, muskuløs kæmpe. Hvilken farvepragt! På de sorte kroppe sidder kunstfærdige lændeklæder af leopardskind eller sort-hvidt oksekind, ensartet indenfor samme hold, på arme og ben bærer de

På vej til Ngoma krigsdans

en eller flere duske af langhåret, hvidt skind, et hold har på hovedet en vældig fjerhætte af strudsefjer, et andet en hel krone af skind, et tredje duske af kalkunfjer o. s. v. Alle danserne har i den ene hånd en skindpydet dansestav og i den anden det typiske ovale skjold af oksekind (se billedet).

Kort efter præsentationen begynder det første hold at danse. Den enkle musik leveres af nogle tam-tam'er og af klapperne, der banker tynde træplader mod hinanden og samtidig med monoton stemme frembringer en ejendommelig hæssang, ligesom gennem næsen. Foran dem står dobbeltrækken af de pragtfuldt klædte dansere, hvis bevægelser med arme, ben og krop bliver heftigere og heftigere. Dansen udføres med næsten usvigelig ensartethed, og efterhånden er det, som om den enkelte danser går op i en højere enhed, og man får det samme betagende indtryk af takt og massevirkning, som en tropperevy eller et stort gymnastikhold kan give. Foran den farverige mur af sorte mænd danser lederen, hvis stampen med benene, huggen med zuluskjoldet og vridninger og bukken af kroppen overgår dansernes i smidighed og vildskab. Et af holdene har desuden en maskeklædt fordanser, der med den vildt stirrende negertræmaske for ansigtet udfører de sælsomste bevægelser, med opret krop, men med bøjede knæ, stadig i takt til musikken.

Så har de seks hold været fremme, og det sidste har, ligesom de andre, næsten måttet „smides“ ud — de var dårligt nok til at stoppe! Efter en kort pause meddeles navnet på det vindende hold, der sejrstolt danser ind igen. Durbans borgmester overrækker præmien, et stort flot sølvskjold, hans tale oversættes til zulu, og holdets leder siger forlegent et par ord som tak.

Selv om krigsdanse som disse ikke burde ses på en galopbane i en storby, men derimod på en fjern danseplads i den afrikanske urskov, var vi dog enige om, at overværelsen af dette farverige og inciterende skuespil ville være et minde for livet for os alle.

Atter kontakt med sydafrikanske spejdere.

En dag, mens vi lå i Durban, kom tre af mine nye spejdervenner fra Kapstaden (troppesfører og to spejdere fra den Durbanthrop, der var på sommerlejr i Kapstaden, og som jeg traf dér) om bord og fik forevist hele skibet; ikke mindst de to drenge spærrede øjnene op ved synet af de mærkelige fisk, krebsdyr m. m., som stod fremme i laboratoriet til forevisning for journalister og gæster.

Senere var jeg en tur henne på deres spejderborg, en vældig flot, helt moderne bygning, hvis opførelse de selv har betalt. Forneden var kontorer, mødelokaler og depot, og på 1. sal gik gennem hele bygningen en fortræffelig mødesal, hvor ifjor den britiske spejderchef og lady Baden-Powell var blevet modtaget.

Der findes ikke mindre end 52 troppe og flokke i Durban med forstæder; i hele Natal er der 2500 hvide spej-

Ngoma krigsdansen er på sit højeste

dere og ulve, 2000 sorte, 1500 indiske og 3000 „farvede“ — det vil i denne forbindelse sige af sort-hvid afstamning. Flere af troppene er racemæssigt „blandede“, og alle tilhører de det samme korps, så spejderbevægelsen formår at bygge bro mellem de tre befolkningsgrupper — på trods af de stærke racefordomme, der findes i Sydafrika i dag.

Hvordan arbejdet former sig på Galathea.

Siden Durban har vi for alvor haft gang i fiskerierne. Som jeg fortalte i min første artikel, har vi et stort antal fiskeredskaber her ombord, tilpassede efter bundens beskaffenhed og fiskeriets art. I vil sikkert bedst kunne få et indtryk af vort arbejde, hvis jeg fortæller lidt om, hvordan et travltræk former sig.

De tre Durban-spejdere foran det store spil på „Galathea“

Lad os sige, at vi står for at skulle undersøge dyrelivet på 5000 m dybde. Vort ligeså store som dyre, registrerende ekkolod, der med yderste nøjagtighed på en strimmel specialpapir tegner en kurve over bundens udseende, fortæller, at vi har nået 4990 m, og at bunden er jævn, hvilket er meget vigtigt. For at vide noget om bundarten sender vi et såkaldt stødlod ned. (Vi kunne i stedet for have taget en prøve med bundhenteren og har iøvrigt fornylig slået vor egen, tidligere satte verdensrekord med et par vellykkede bundprøver på godt 5000 m). Stødlodet, der er formet som et tungt jernrør med et plasticrør indeni, skal ikke som bundhenteren tage dyr med op, men en prop af bundaflejringerne på op til 1 m længde, indkapslet i plasticrøret. Derfor er det af afgørende betydning, at det sendes lodret ned, og både det — trods strøm og vind — at holde skibet stille, så den 5 km lange vire står lodret, og det at vide, om loddet er i bund, og man ikke har spolet for meget vire ud, er en vanskelig sag, der kræver erfaring og påpasselighed hos officerer og videnskabsmænd.

Alt går imidlertid vel, loddet kommer op — nu og da tomt, så vi har spildt et par kostbare timer — men denne gang med en fin prop af det hvidgule globigerina slam, som dækker havbunden på dette sted og består af døde kalkskaller af bittesmå organismer, der har levet ved overfladen.

For det meste giver vi os derefter tid til at måle temperaturen ved bunden og i de forskellige vandlag op til 1000 m over den — samt til at tage vandprøver dernede fra for at bestemme havvandets indhold af ilt, salt og fosfor i vort laboratorium. I disse områder ligger temperaturen i de dybder kun på godt 1° på grund af kolde, nordgående bundstrømme fra antarktis.

Vi ved nu noget om livsbetingelserne for dyrene dernede: evigt mørke, et tryk på 500 atmosfære (!), 1° varme, en vis saltholdighed og et vist indhold af ilt o. a. Så gøres der klar på agterdækket til udsætning af den største slædetrawl; den består af en 3 m bred, slædeformet jernramme, der holder et trekantet, ca. 10 m langt og temmelig fintmasket net udspilet. Nettet sættes i vandet, og vort vældige 10-tons spil går brummende igang. Vi kører alt, hvad vi ejer og har, 7½ km vire, ud, men beholder dog lige tampen ombord!

Efter godt tre timers forløb er udspolingen afsluttet, spillet stoppes, og vi begynder at måle den vinkel, viren danner med havoverfladen. Med (næsten) ufejlbarlig sikkerhed fortæller denne vinkel os nemlig — i forbindelse med sindrigt udregnede kurver og anden mystik —, hvornår redskabet er i bund, når det trækkes med en bestemt fart, f. eks. 2 knob, over bunden. — Efter et par timer bjerges vinkelmåleren samt et dynamometer til måling af trække, spillet går igang igen, og alle afventer spændt det øjeblik, da nettet kan hales indenbords, og fangsten hæl-

des ud i baljer og flade bakker. Som oftest sætter vi derpå en rigtig trawl, et stort fiskenet, der „gaber“ over 20 m, og derfor fanger flere af de hurtigere dyr som fisk og store rejser.

Alt dette tager tid, megen tid, så vi laboratoriefolk arbejder tit i døgn drift, i to vagtskifter; hundevagten fra 12 nat til 6 morgen kan godt være drøj, når det er bittesmå dyr, der skal sorteres ud fra det grove grus, der blev tilbage i den fineste af sigterne, efter at en stor bundprøve var sigtet, eller nettet skal renses for utallige piggede smådyr, der hænger fast i det. Til gengæld flyver timerne som minutter, når det er et fint trawltræk, der skal sorteres ud og konserveres.

Dybhavets sælsomme dyreverden —

Og hvad har vi ikke fanget af sære dyr! Det, der falder mest i øjnene, er selvfølgelig fiskene. Der findes indenfor adskillige fiskefamilier specielle dybhavsformer, og for mange af disse gælder det, at hovedet er abnormt stort og med et vældigt gab, ofte forsynet med uhyggeligt lange og sylspidse tænder, samt at kroppen er ganske lille og løber ud i en lang, piskeformet hale. Der er også en tendens til enten meget store øjne, der skal kunne fange selv det svageste lys fra dybhavets mange lysfrembringende organismer — eller stik modsat: øjnene reduceres eller forsvinder ganske, så det blinde dyr er helt afhængigt af føle- og lugtesanserne. Enkelte af fiskene har været tudsefisk med lygte på næsten, men den var desværre slukket, når de kom ombord.

Så er der krebsdyrene! Højrode kæmperejer af hummerstørrelse, der ser ud, som var de kogte og lige klar til middagsbordet, og netop i forgårs fik vi en pragtfuld blå og rød dybvandsreje. Eller røde eremitkrebs, der lever i tomme sneglehuse, som altid er bevokset med en koloni af violette søanemoner; begge har fordel af samlivet, idet krebsen fanger føde, som også søanemonerne nyder godt af, og disse udbygger, når de vokser til, boligen og beskytter eremitkrebsen lige så godt som det oprindelige sneglehus, så den ikke behøver at holde flyttedag og derved udsætte sig for at få den bløde bagkrop bidt af af en forsulten fisk — eller en anden eremitkrebs. Eller der er piggede stankelbenskrabber, der kan spænde en halv meter med benene, eller dødningeblege troldhummere eller blinde tanglopper — ikke som herhjemme knap 1 cm, men 10–12 cm lange!

Til de almindeligste og mest farvestrålende dybhavsdyr hører de store, slaskede søpølser, violette, røde, blå og gule. Der er tit en vrimmel af orme og sø- og slangestjerner med op, men derimod ret få snegle og muslinger.

Moçambique og Madagascar.

Vi må for denne gang lade dette være nok og til slut korteligt omtale de to byer, vi har besøgt siden Durban.

For at få olie, løb vi ind til en lille havn i portugisisk Østafrika eller Moçambique, Beira hedder den. Vi var der kun en enkelt dag, og det var rart til en afveksling at komme til en ganske lille plads, hvor udviklingen ikke er gået frem med syvmileskridt som f. eks. i Durban, og hvor begrebet turister er aldeles ukendt.

Noget tilsvarende gælder til en vis grad Diego Suarez, som ligger omtrent på nordsiden af den store ø Madagascar, der jo er en fransk koloni. Byen ligger smukt i en stor bugt mellem grønne bakker, men er frygtelig forfalden og forsømt. Men den har charme som alle franske byer, det være sig i Europa eller Afrika, og de derværende franskmænds gæstfrihed var enestående.

Her i Diego så jeg for første gang rigtige koralrev, som jeg skal berette nærmere om i mit næste brev til magasinet „Væbneren“. Også et par jagtture efter fugle til zoologisk museums samlinger fik vi tid til, inden vi — under hornmusik fra et stort orkester på kajen — forlod det gæstfri Madagascar, medbringende et skønsomt udvalg af øens særprægede dyreverden til Zoologisk Have i København: tre allerkæreste, langhalede halvaber, fire krokodiller (den største dog kun 1 m lang!), to landskildpadder, halvanden gang så store som en meget hårdtpumpet fodbold, to vistnok uskadelige slanger og endelig en halv snes kamæleoner, de største op til 40 cm lange, indfanget med mandsmod og håndkraft!

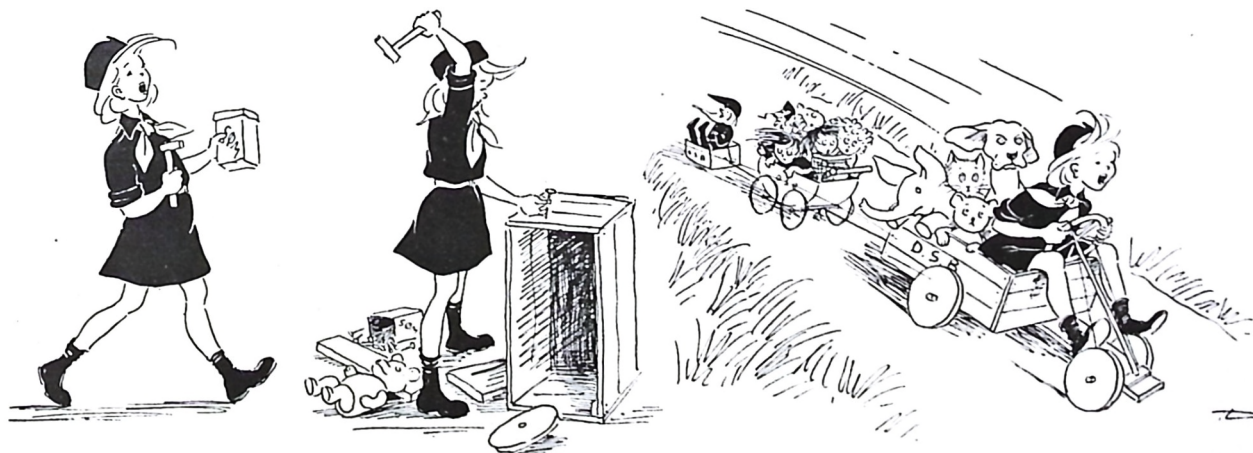
Nu nærmer denne Noahs ark sig Mombassa i Kenya, vor sidste anløbsplads i det sorte Afrika, hvorfra hele menageriet skal hjem med fly. Fra Mombassa går det mod Østens fagre riger, i første omgang palme- og koraløerne Seychellerne og the- og bjergøen Ceylon, hvorfra I næste gang vil høre nyt fra denne eventyrlige rejse.

tw.

Sjældne dyr fra dybhavet.
Til højre ses en lyserød fisk med munden siddende på hovedets overside (den runde plet er ikke øjet). I midten en blind, sort fisk med stærkt forlængede finnestråler. For oven en eremitkrebs med koloni af strittende soanemoner, til venstre for oven en blind trolldummer og for neden en velvoksen reje (sml. tændstikasken)

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Så drager vi snart ad Rohden til! Nu mangler vi blot, — som du kan se, lidt øvelse i at være sild, — pakket i tønne med D. S. B.

* KORPSKONTORERNE *

Korpskontoret i Odense

er i tiden 23. juni—15. juli flyttet til lejrpladsen ved Rohden, adresse: Det Danske Pigespejderkorps, Rohden pr. Daugård.

I tiden 15. juli—1. september er korpskontoret i Odense lukket. Al henvendelse sker i denne periode til korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Korpskontoret i København

er i tiden 28. juni—15. juli flyttet til lejrpladsen ved Rohden, adresse, se ovenstående.

Vær med til at lette postgangen til korpslejren ved at sørge for, at al post til jer bliver adresseret fuldt korrekt:

Spejderens navn:

Troppens navn:

Divisionens navn:

Pigespejderlejren,

ROHDEN pr. DAUGÅRD

I „Førerbladet“ nr. 5 blev der bragt en fejlagtig dato for troppenes dag i lejren. Vi beklager meget dette. Troppenes dag bliver tirsdag den 10. juli fra kl. 10—22.

Korpslejrsekretæren.

* * * * BØGER * * * *

Iver Gudme: „Teknik og opfindelser“. Håndbog for ungdommen. Kr. 6,85. Gyldendal.

„Teknik og opfindelser“, den nye håndbog for ungdommen af Iver Gudme, rammer i centrum af moderne unges interesser. I indledningen fortæller bogen med ganske jævne ord om den udvikling, der er foregået, siden mennesket i en fjern forhistorisk tid viste sin opfindsomhed ved at tage ild, pottemagerkunst, flint, løftestang, reb, kile, sav og meget andet i sin tjeneste og gjorde den betydningsfulde opdagelse, at planter vokser op af frø.

Indledningen gør rede for den første industrielle revolution, som fulgte med dampmaskinens opfindelse, og som i stort omfang aflastede menneskelig muskelkraft. Også den anden store revolution, aflastningen af den menneskelige hjerne gennem de sidste årtiers geniale opfindelser,

omtales, og sammenhængen mellem den økonomiske indtjeningsevne og anvendelse af teknikken påvises. Den, der i vore dage vil nå frem i samfundet, må forstå sig på teknik.

Til indledningen slutter sig en tidstavle over opfindelser og opdagelser, begyndende ca. 5000 år før vor tidsregning, og en parallelspalte med de vigtigste historiske hændelser og perioder.

Hovedteksten er ordnet alfabetisk, i nogle tilfælde under samleord som elektricitet og magnetisme, når dette giver den bedste forklaring. De forskellige artikler er skrevet af fagfolk og derefter omarbejdet, så tilegnelsen ikke volder de unge læsere vanskelighed. Brugen af tekniske udtryk er indskrænket til et minimum. Over de ord, som uundgåeligt kræver en særlig forklaring, er der en liste, som giver deres oprindelse og deres tekniske betydning.

„Teknik og opfindelser“ er illustreret af Paul Høyrup og Kay Petersen, der, som i sin tid Carl Lund, faktisk har overgået sig selv i opfindsomhed og farveglæde. Om mange af tegningerne gælder, at de kan forstås umiddelbart, uden tilflugt til underskriften.

„Teknik og opfindelser“ er udkommet i samme serie som „Gyldendals børneleksikon“ og „Folk jeg skal kende“. Tilsammen er seriens fem bind foreløbig trykt i 162.000 ekspl., og det bliver nok ikke dermed.

Vi skal synge

MANGE SANGE I KORPSLEJREN

— her er en af dem

Peace of the river
Glendora Gosling (Written on the Kentucky River)
Slowly with expression Viola Wood

Peace I ask of thee, O River Peace, peace, peace.
When I learn to live so - re - ly, cares will cease.
From the hills I gather cour - age, Vi - sion of the day to be
strength to lead, and faith to fol - low, All are given un - to me.
Peace I ask of thee, O Riv - er, Peace, peace, peace.

*** POSTBOX ***

Australien kalder. Jeg har tidligere foreslået jer at korrespondere med australske spejdere, som gerne vil i forbindelse med os så højt mod nord.

I England har jeg også stadig adresser, ligeledes i U. S. A. Hvorfor har I fuldstændig svigtet Finland og Holland?

Der er meldt ikke mindre end 95 pennevenner til korps-lejren!

Og så husk i øvrigt, at I skal væbne jer med tålmodighed, for det tager sin tid, inden man finder frem til de rigtige pennevenner i det rigtige land og i den ønskede alder!

Og så ligger her noget så sjældent som adresser på 12-13-årige fra Sverige.

Norge vil også gerne have adresser fra os.

I Californien er der nogle pigespejdere — ca. 15-17 år, der ønsker at korrespondere.

Fromse.

Ada Therkelsen, Ruth Christensen, Margrethe Buchreitz — *III. Silkeborg*. Kirsten Fodstad — *Hundested*. Elisabet Konkstad, Ingelise Anderskov, Ida Birgitte Leding — *Esbjerg*. Kirsten Råhauge Andersen, Bente Thomsen — *Korsør*. Ingelise Larsen, Kirsten Møller — *Klovertroppen*.

Bente Krog Andersen, Jytte Munk Vest — *Spejderskoletroppen*. Grete Jensen, Dagmar Nedergård, Elly Lund Jensen, Else Bisgård, Allis Tyllesen — *Rævekilde trop*. Tove Andersen, Lilian Borch, Bente Mortensen, Elise Nielsen, Else Sørensen — *Klovertroppen*. Ulla Petersen — *Øregård*. Susan Estrup, Karen Lisberg — *Spejderskoletroppen*.

Lillebeth Lund — *Spejderskoletroppen*. Helle Husfeldt, Liselotte Fallesen, Ulla Petersen — *Øregård*.

Robert Baden-Powell's liv og levned

copyright

I Kandahar i Afghanistan udførte B.-P. sin første berømmelige sporjagt. Regimentets heste rev sig løs under et haglvejr og for af sted i vild panik. Det tog flere timer at fange og berolige hestene, kun een manglede, det var regimentets bedste hest og B.-P. besluttede, at findes skulle den.

På sin egen hest, Dick, drog han af sted og fandt efter nogen tids søgen spor af den forsvundne. Sporene førte op i bjergene, hvor der var så stejlt, at B.-P. måtte gå til fods. Højt oppe på en klippe-top fandt han endelig den forsvundne hest forkommen og rystende af kulde. Det var meget vanskeligt at få den ned, men det lykkedes og B.-P. red stolt hjem på Dick, som havde ventet på ham.

Juni måned 1951

I sidste nr. af „Pigespejderne“ lovede vi jer priserne på
 Madrasvår af ternet bomuldsstof 20,75
 Madrasvår af ternet bomuldsstof m. lynlås 23,00
 Lejrforklæder, ternet bomuldsstof 6,75
 Lejrforklæder, marineblåt lærredstof, 2 str. 8,50—10,50
 Lejrforklæder, hessian 3,50

Om DISTRIKTSTØRKLÆDERNE, som må bruges til
 lejrkitlen i korpslejr, kan vi fortælle, at hvert distrikt får
 sin farve:

Nordjyllands distrikt: lys blå
 Midtjyllands distrikt: rød
 Sydjyllands distrikt: orange
 Fyens distrikt: brun
 Øernes distrikt: marineblå
 Københavns distrikt: gul

Vi spør, at distriktstørklæderne bliver korpslejrens store
 mode. Det bliver kunne klare farver, der vil se godt ud på
 den lyseblå lejrkitel.

Distriktstørklæderne koster kun 1,25 pr. stk. og bør bæ-
 res af alle, så man straks kan se fra hvilken landsdel I
 kommer.

Vi gentager hermed priserne på de vigtigste ting til
 lejrudstyret:

Rygsekk

Spejderrygsæk, grå, firkanter og rummelig 20,50
 Jamborétornyster, grå 28,35
 Jamborétornyster m. meis 42,50
 Meis-rygsæk, korpsets model m. udv. lommer,
 2 str. 40,25—43,35
 Meis-rygsæk, korpsets model, i luksusudførelse
 2 str. 50,50—53,50
 Skulderfild til rygsekkremmene pr. par 3,95
 Remme til rygsekken: Læderremme 0,90
 Gjorderremme 0,80
 Kit-Kat remme 0,80—1,70

Soveposer

Dana-kapoksoveposer, 175 cm lang med og uden
 hovedpude 64,50—69,85
 Dana-kapoksoveposer, 190 cm lang m. hovedpude... 74,50
 Heldunssoveposer, 170 cm lang med og uden
 hovedpude 114,50—124,50
 Heldunssoveposer, 185 cm lang med og uden
 hovedpude 127,50—136,25
 Halvdunssoveposer, 170 cm lang med og uden
 hovedpude 86,75—93,00
 Halvdunssoveposer, 185 cm lang med og uden
 hovedpude 93,00—99,75

Tæpper

Uldne tæpper, alm. str. 12,00—13,85, 29,85

Madrasvår

Hessian madrasvår 14,85
 af ternet bomuldsstof 20,75, 23,00

Lagenposer

kan fås i 3 kvaliteter, tyndere og kraftigere
 13,75, 17,85, 19,85

Omslag til soveposer

Grøn pose til dunsovepose 14,25
 Grøn pose til kapoksovepose 16,85
 Vandtæt betræk med bændler 15,50
 Plasticpose til kapoksovepose 22,25
 Plasticpose til halv- og heldunssovepose 16,50—18,50

Ankelsokker

Hvide og blå ankelsokker til lejrkitel, bomuld
 m. skønhedsfejl, str. 8½ 2,25
 do. do. str. 9-9½ 2,85
 Hvide og blå ankelsokker til lejrkitel, uld,
 str. 9-9½ 4,65
 Brune ankelsokker til uniform m. nylonforstærk-
 ning, str. 7-8 3,85
 do. do. str. 9-9½-10 4,65
 Brune ankelsokker til uniform, bomuld,
 str. 8-9-9½ og 10 4,10
 Lejrvandsfad — har du husket at anskaffe det? 4,00
 Skopudsegrejer i etui 3,65, 4,75
 Teltknage 1,25
 Korpslejrmarkatet er lige kommet ind ad døren
 pr. stk. 0,05

Når I modtager dette blad arbejder depotet sikkert un-
 der højtryk, og I må regne med ca. 8 dages leveringstid
 på alle varer — vent derfor ikke med at bestille lejrudstyr
 til de allersidste dage for korpslejr, for så kan vi ikke
 love, at det når frem.

NB: I lejrperioden er hele depotet og al personalet flyttet
 til korpslejr, hvor vi åbner depotudsalg. Foruden
 de gængse ting vil der blive forhandlet specielle ting
 fremstillet til korpslejr: Bæltelejre, træspejdere
 og andre spændende ting, som vi dog ikke skal røbe
 endnu.

DEPOTET I KØBENHAVN ER LUKKET RESTEN AF
 JULI MÅNED på grund af ferie — der er altså ingen
 ekspedition fra depotet i København i hele juli måned.

På gensyn i korpslejr!

Pigespejderdepotet . LUNDSCADE 6 . KØBENHAVN Ø

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 14. juni

44608